

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי תוריע א' ניסן תש"ס

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 121

פנינים יקרים

כולו הפך לבן טהור הוא. יש נגעים הבאים על האדם מן השמים בתור אזהרה שישוּב מדרכו הרעה והם מממאים אותו וישיבתו בדד מחוץ למחנה מביאה אותו לידי הרהור תשובה. ומכיון שאפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרמון... הרי א"א שימצא בישראל אחד שאין בו לכה"פ אבר אחד טהור מפני שא"א שלא ימצא אפילו בפושעי ישראל מצוה אחת... וממילא כולו הפך לבן בוראי נגעים אלה מחמת מחלה פנימית באו ואין בהם טומאה. (אונים לתורה)

אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת וכו'. אדם זה הדרגה העליונה וכי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת היינו כמאחז"ל שהנגעים באים על הגאות (ערכין טו) וממה נובעת הגיאות שיכול בה?... שאת הוא לשון רוממות שנתנו לו מן השמים רוממות והתעלות ומחמת כן נפל בגיאות... כל אלו הענינים הם מקור העונג ונתנו לו אותם כדי לעבוד בהם להשי"ת והוא פגם בזה והפך את האותיות ענג לנגע... וכאשר יהודי לומד תורה לשם שמים כח התורה מטרה אותו מהנגעים הקשים ביותר הנמצאים בקרבו. (נתיבות שלום - תוריע)

וראה הכהן את הנגע. מובא במשנה כל הנגעים אדם רואה חוץ מגנעי עצמו אף לא נגע קרוביו (נגעים ב) אדם עשוי להבחין בכל החסרונות פרט לחסרונות עצמו קשה לו מאד לאדם למצא חסרונות בעצמו. אפילו אצל קרוב קשה יותר למצא חסרון מאשר אצל זר.

והובא אל אהרן הכהן - מדתו של אהרן היתה אוהב שלום ורורף שלום ולתועלת הדבר יש צורך להעלים את האמת ולהשתמש פעם בהגזמה ואבק שקר. על כך מרמזים למצורע - מוציא רע - שיותר חשוב לפני השי"ת השקר של אהרן המשכין שלום בין איש לרעהו ובין איש לאשתו מהאמת של הולכי רכיל המפרידה בין הדבקים וזורעת שנאה בין אחים.

איש יהודי איך שהוא בשפל המדרגה איך שהוא מגושם איך שהוא מנוול ר"ל אם רק יודע בעצמו האמת אזי אין הקב"ה פוסל כל ברית. והוא אלקים ברוב חסד. ומהו רב חסד? אשר תעשה עמדי ענני באמת ישעך. שלכל הפחות אדע את האמת ולא ארמה את עצמי. (בית אברהם)

ועפר אחר יקח וטח את הבית. עפר בחינת אברהם שאמר ואנכי עפר ואפר. בזה כבש כל החיצוניים... וכוה אמרתי בפירוש הפסוק הנה נא הואלתי לדבר ואנכי עפר ואפר כי זהו דרכי התפלה להיות בבחינת עפר ואפר הם ב' בחינות עפר הוא השפלות כמ"ש ונפשי כעפר לכל תהיה ואפר הוא בחינת מסירות נפש כמו אברהם אבינו כאור כשרים.

ושעירי עזים נעשה ברצון. הגיד כ"ק אאמוז"ל לעשות עם הרצון. שהיום כשאין ביהמ"ק קיים, הרצון עצמו הוא הקרבן שאפשר לעשות עצמו. גם שבת ענין רצון כראיתא ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו שהנחיל לנו את השבת ע"י הרצון שכפי הרצון שיש לאדם כן כח השבת בו (לב שמחה)

זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן. הרמו שבכבאו אל הכהן אל הצדיק נעשה טהור. וזה ביום טהרתו והובא אל הכהן שבכבאו אל הכהן כבר היו יום טהרתו.

אשה כי תוריע וילדה זכר אחז"ל (ברכות ט) אשה מזרעת. תחלה יולדת זכר ר"ת אמת הוא הס"ת של בראשית **ברא** אלקים והס"ת של אשר ברא אלקים לעשות. והכוונה הוא כמד"כ אמת מארץ תצמח. אשה מזרעת תחלה הוא ענין אתערותא דלתתא עי"ז שיש אתערותא דלתתא מתעורר אתערותא דלעילא... וזהו מרומו מה שהתחלת הבריאה וסוף הבריאה יש בהם אותיות אמת שהוא ר"ת אשה מזרעת תחלה שכל תכלית הבריאה הוא שאיש יהודי יתחיל באתערותא דלתתא לעורר ולפתוח את סגור לבבו ואז אמ"ת מארץ תצמח מלמטה למעלה שהוא בחינת ישראל אשר כך אתפאר. (בית אברהם)

וטמאה שבעת ימים. דהנה אף אם יהיה אדם צדיק, צריך להכניע עצמו תמיד להסתכל על החסרונות שבו. ולעולם לא יהא מלא ממעשיו... וזהו אשה כי תוריע - וטמאה שבעת ימים דשבעים שנה של אדם המה נקראים שבעת ימים... ופירושו שצריך להסתכל תמיד בכל מעשיו של שבעים שנה שחיסר בהם מאד וכו'. (נעם אלימלך)

נרשם ע"פ שיחת הרא"ש ע"ה ה'תל"פ ל'פ' הבנתו י"ס א' ג' כסלו תשכ"ה

ההוה של האלקות

גדול ומה שאנו מכוונים בהזכרת השם היה הוה ויהיה הוא רק להבנה לפי המושגים שלנו שהוא מושג של אדם הנמצא בעולם המצומצם (ובעולם המצומצם ההפרדה בין עבר הוה ועתיד הכרחי). וכשאנו מזכירים את שם השם אנו מכוונים לפי השגתנו: שהלא בהשגתנו יש הפרדה בין עבר הוה ועתיד אבל הקב"ה אינו כן אלא שהעבר והעתיד מתרכזים בהוה. וזהו: היה הוה ויהיה. כלומר היה-עבר, הוה-הוה, ויהיה-עתיד הכל אחד.

מי שדבוק לרבש"ע ומצמצם את העבר והעתיד אל ההוה אצלו המצב הוא טוב. כי הלא מתדמה לרבש"ע ועל הרבש"ע נאמר מפי עליון לא תצא הרע והטוב. אצל הרבש"ע אין בכלל מושג רע כי הכל לטובה, ואם האדם מצמצם את עצמו אל ההוה אינו מרגיש שום תחושה של רע, אלא מרגיש רק טוב. כי בהוה מתחבר אל האלקות כנ"ל. ואם חי את ההוה אז העתיד מקבל השפעה טובה מההוה וגם נותן תחושה של טוב כי ההוה ביטל את תחושת העבר וממילא אף אם מחשבות האדם על העבר במבט של לא טוב. ובפועל אינו חושב על העבר אלא על ההוה ובכך מבטל את העבר וממילא גם מחשבותיו לעתיד יקבלו כח מתחושת הטוב של ההוה...

האדם מחמת הראיה המצומצמת שלו קיימת אצלו הפרדה בולטת בין העבר להוה ובין ההוה לעתיד. הראיה המצומצמת הזאת שייכת אצל כל בני האדם הקשורים לחומר כי הראיה המצומצמת הזאת באה מתוך הצמצום שהשי"ת צמצם בבריאה החומרית. ככל שהאדם מתעלה מהחומריות שלו יכול לחבר את העבר ואת העתיד אל ההוה ואז מתדמים להשי"ת שהכל הוה אצלו וממילא טוב לו מפני שאוחז באמונה הפשוטה.

האדם באופן רגיל מתקשה לחיות את ההוה ולכך הוא מקשר בין העבר לעתיד, ואז נמצא בהרגשה לא טובה. כי אחד כזה רואה את העבר במבט של "לא טוב". ואם רואה את העבר במבט של לא טוב, רואה גם את העתיד במבט של לא טוב כלומר כמו שהיה בעבר לא טוב כך גם בעתיד יהיה לא טוב. הרי שבסך הכל אדם כזה מסתובב סביב ההרגשה של לא טוב לי וזאת בגלל שאינו מצמצם את מחשבתו בהוה אלא מעביר את המחשבה מהעבר אל העתיד.

אבל מי שיתעלה מהחומריות שלו אינו מחבר את העבר אל העתיד אלא מחבר את העבר והעתיד אל ההוה ואז הוא דבוק לרבש"ע בכח האמונה הפשוטה.

אצל הקב"ה לא שייך כלל עבר ועתיד כיון שהקב"ה אינו מוגבל ולכך לא שייך להגבילו במקום ובזמן ממילא הכל אצלו הוה אחד

הס"ד ז' ט' אל"ר תשכ"ה (שיחה ארובה לא"ה י"פס"ה בבאה ג'לילית)

מאהבה לאהבת ה'

מגושמת שורשה והשפעתה ממציאות של רע. אלא איך מעבירים את האהבה הפסולה לאהבת ה'? בתפלה! מי שנמצא בתחושה חזקה ובהתרגשות המיוחדת באהבה הפסולה יתפלל אל ה' שיוכל לאהוב את ה' ולהמשך אליו יתברך באותה עוצמה וחוזק שנמשך לאהבה הפסולה. וממשיך בתפלתו שהקב"ה יעביר את האהבה הנ"ל לאהבת ה'. ואז הקב"ה ברוב רחמיו מזכה לאהוב את ה' מבלי להרגיש בכלל איך שמעביר את האהבה הפסולה לאהבת ה' ואיך שהאהבה עולה ומתעלה אל אהבת ה'.

שתי הפעולות שהאדם עושה בתפלתו (שהם: להתפלל אל ה' שיוכל לאהוב את ה' אהבה אמיתית. (התפלה היא כללית) ומוסיף בתפלתו שהקב"ה יעביר את האהבה הפסולה לאהבת ה') מעוררת את הס"ד להעלות את מחשבותיו ותחושותיו לאהבת ה' ואז נעלמת בכלל הכח הרע שיש בתוך האהבה הפסולה. ומגיע לאהבת ה' במדרגה של קודם הבריאה שאז לא היה בכלל מציאות של תאוה. ובאותו צורה מעלה גם את אותם מאות אלפי נשמות ערטילאיות המצפות לתיקון - תיקון של מאות אלפי נשמות ערטילאיות והבאתם למקור מחצבתם קודם הבריאה - הוא תיקון גדול מאד. וממילא מובן מדוע יש תענוג של קדושה מאור אין סוף ולמעלה ממנו.

המשך אי"ה בגליון הבא

... כאשר מתעורר באדם תשוקה ואהבה צריך להעבירו לאהבת ה'. הכח של אהבה הוא כח חזק מאד המתלבש אצל האדם בכל מיני צורות באהבות פסולות והאדם צריך להפוך את אותו תשוקה לאהבת ה'. ואם כה יעשה מעלה אתו מאות אלפי נשמות אשר נדחו היכן שנדחו ומעלה אותם אל שרשם בקדושה.

התענוג שיש בזה, שלומדים להעביר את האהבה הפסולה לאהבת ה' הוא התענוג הגדול ביותר שיש בעולם, כי כל המושג לאהוב הוא מושג מקודש ביותר ורק מחמת הקושי שיש להגיע לאהבת ה' נופלים בכל מיני אהבות פסולות והנשמות נדחות בכל מיני דחיות ונפלות בכל מיני קליפות. וכאשר זוכים להתחזק ולהעביר את האהבה הפסולה לאהבת ה', נעשה התלהבות עוצמה של אהבת ה' המעלה אתו מאות אלפי נשמות שנדחו בגלל האהבה הפסולה לאהבת ה'. וזהו התענוג הגדול שהמתקדש עושה ביחד עם מאות אלפי נשמות נדחות שאין דומה לו.

את האהבה הפסולה לא ניתן להעביר לאהבת ה' מתוך ההרגשות הקיימות, כי אם הוא מרגיש שאוהב את ה' בדיוק באותה צורה שנמשך לאהבה הפסולה לא עשה ולא כלום. כי כל אהבה שמורגשת בתחושה של האדם זוהי אהבה מגושמת ואם יעביר את אהבתו להשי"ת באותה תחושה הרי אוהב את ה' באהבה מגושמת, והרי אהבה

מיד לאחר נשואי גרתי בדירת דמי מפתח, כשהמשפחה גדלה בחסדי ה' הדירה היתה צרה מלהכיל את בני הבית שיחי'. לא ראיתי כל סכוי טכני לעבור לדירה יותר מרווחת אך הרא"ש היה תמיד מעודד באמרו שגם לך מגיע דירה ובעז"ה יהיה לך.

ויהי היום בעלת הבית נפטרה והיורשים היו אמורים להתחלק בשכר חודשי שהשכנים שלמו כך שכמעט ולא היה להם כל ערך בהחזקת הבעלות. כן הבינו שמחמת קשיים כספיים אין בדעתי לעבור לדירה אחרת. לזאת החליטו היורשים למכור את הבעלות ובכך התאפשרה להחל על חשיבה למכור ולרכוש דירה יותר גדולה. כשהציעו את הדירה בה אני גר. הרא"ש ביקר בדירה חיוה דעתו על כדאיות הרכישה ואף תכנן את השנויים שנעשו בדירה כדי להתאימה עבור משפחה ברוכת הילדים. לקראת גמר המשא ומתן עם מוכרי הדירה ולאחר קבלת ההלואה הממשלתית עדיין היה חסר סכום גדול. כשפניתי להרא"ש בנדון שאל אותי מאיפה אני חושב להשיג את הסכום שחסר, ואני לתומי עניתי לו שאני מקוה להשיג סכום מסוים כהלואות מפלוני ומאלמוני, אני מקוה שפה ושם יתמכו בי וכן על זה הדרך. הרא"ש הפתיע אותי בתשובתו הקולעת בזה"ל: הענדיק מיט די דירה האבער פארלאזיך נישט אויף די האלע הבטחות (תגמור את רכישת הדירה אבל אל תסמוך על כל ההבטחות). תשובתו בלבדה את דעתי ושאלתי: אם אני לא יכול לסמוך על ההבטחות על איזה בסיס אתה מציע בכל זאת לגמור את רכישת הדירה? הרא"ש ענה לי בפשטות. נכון שאסור לרכוש הדירה כל זמן שלא יודעים מניין יממנו אותה. אמנם מה שענית לי בדבר הסכומים להשיג הלואות ותרומות הינו מספיק סיבה שנוכל להמליץ על גמר הרכישה אבל לא מספיק על מנת להשען עליה בפועל...

גמרתי את רכישת הדירה בס"ד. וכפי שאמר הרא"ש כן היה ההבטחות כמעט ולא קויימו והס"ד בדבר התשלום עבור המוכר הגיע מכיוון שלא היינו מעלים על דעתנו כלל וכלל. כותב שורות אלו משתמש בעובדה ללמוד וללמד בדרך הרא"ש שאין הקרידיט בהשגחה פרטית ובס"ד בכוון אחד עד הסוף לפעמים הגלוי הוא נקודתי כך שתוך כדי האחזות בס"ד ובהשגחה הפרטית צריכים להזרק לאמונה הפשוטה ובתקוה לס"ד בהמשך הדרך. ואז מתקיימת באדם בשיא הפשטות שויתי ה' לנגדי תמיד.

הרבה פעמים כשהתיעצתי עם הרא"ש אודות הפעילות החינוכית למען הזולת היה אומר: טאנץ אריין אין סיוועט דיר גארנישט פעאלין (קפוץ בתוך הפעולה - לא יחסר לך כלום) למרות שהיה נאחז בקש של סכוי להשגת התמיכה והגבוי. מאידך לא המליץ להזרק על האויר ממש...

י"ל ע"י

מערכת החברותא

שני 3

טל: 02-5829688

פקס: 02-5325477

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

שהשמחה במעונם

הר"ר יצחק שוקרון ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

כוס תנחומים

להר"ר חיים גולדרינג הי"ו ולבניו הר"ר יצחק, דוד, יהושע, רפאל, ולכל המשפחה החשובה.
על פטירתה הפתאומית של הרעיה, האם, האשה החשובה
מרת **אסתר חיה ע"ה** ב"ר **זלמן לייב**